

رییس شورای عالی مصالحه ملی:

بها نه تراسی های ناموجه و دلایل نامعقول طالبان سبب تأخیر در آغاز مذاکرات شده است

شفاخانه کووید ۱۹

ولایت غور آتش گرفت

اطلاعات روز: آنتونی بلینکن، وزیر خارجه ای ایالات متحده ای آمریکا در توتی از دیدار با زلمی خلیل زاد، نماینده ویژه ای این کشور در امور صلح افغانستان خیر داده است...

صفحه ۲

۶۵ مریض جدید کووید ۱۹

در افغانستان شناسایی شدند

صفحه ۲

چهار نفر در پی سقوط یک موتر

به داخل آب در لغمان جان باختند

صفحه ۲

دشواری آموزش برای دختران

«بام دنیا»

صفحه ۵

طنز

کشتار غیرنظامیان در بهبود نیازمند بررسی دقیق و بی طرفانه است

هفته ای گذشته درگیری و شلیک پولیس بر غیرنظامیان در ولسوالی بهسود ولایت میدان وردک و آکنش های گسترده ای را به دنبال داشت. کاربران شبکه های اجتماعی و رسانه ها به صورت گسترده به رویداد بهسود پرداختند. عده ای از کاربران شبکه های اجتماعی هشدارهای انتقام جویانه و در مواردی نفرت پرانانه ای را مرتبط با رویداد بهسود علیه اقوام و افراد مطرح کردند و حتا در یک مورد خبرگزاری پژواک تصویری از یک رویداد در ولایت هلمند را منتشر کرد و گفت که ساختمان ولسوالی بهسود توسط افراد علی پور، یک فرمانده محلی به آتش کشیده شده است.

هنوز واقعیت اصلی رویداد بهسود روشن نشده است اما ادعاهای سنگین و پرسش های زیادی مطرح شده است. این رویداد پس از آن رخ داد که الله داد فدایی، فرمانده پولیس ولایت میدان وردک برای معرفی فرماندهان جدید پولیس ولسوالی های بهسود به این دو ولسوالی رفته و پس از آن مدتی در محل ماند. حضور او و نیروهای همراهش برای باشندگان ولسوالی بهسود پرسشی را خلق کرده بود و براساس گزارش های منتشر شده...

۲

تحلیل

درماندگی در جنگ، وارفتگی در سیاست

مدعی است که نیروهای امنیتی ملی افغانستان شجاعانه از تمامیت ارضی، نوامیس و امنیت مردم و نظام جمهوری اسلامی افغانستان دفاع کرده اند و طالبان اگر صلح نکنند، محکوم به «نابودی و سرکوب» هستند. در شجاعت و ایثار نیروهای امنیتی ملی افغانستان تردیدی نیست. نیروهای امنیتی افغانستان با وصف آگاهی از فساد، عقبه ای فرماندهی متزلزل و | صفحه ۴

تحلیل

حکومت موقت تنها راه حل که هنوز زود است

یک

طرح حکومت موقت این روزها یکی از مباحث داغ محافل سیاسی است. برعلاوه رهبران گروه طالبان که بر کنار رفتن رییس جمهور غنی از قدرت و روی کار آمدن یک حکومت جدید تأکید دارند، | صفحه ۴

تجزیه

راهی برای صلح در افغانستان

موضوع های اساسی گزارش «گروه مطالعه افغانستان» چیست؟

راهی برای صلح در افغانستان عنوان گزارشی است که توسط «گروه مطالعه افغانستان» تهیه و از سوی انستیتوت صلح ایالات متحده نشر شده است. گروه مطالعه افغانستان توسط کنگره ایالات متحده در دسامبر سال ۲۰۱۹ تأسیس شد تا روند صلح افغانستان و پیامدهای توافق صلح یا عدم دستیابی به توافق را درباره سیاست ها، منابع و تعهدات ایالات متحده در افغانستان را بررسی کند. درگیری طولانی مدت افغانستان وارد مرحله جدید و به گونه ای بالقوه وارد مرحله نهایی شده است. این مرحله نهایی یک فرصت واقعی برای دستیابی به یک راه حل صلح آمیز است و ایالات متحده می تواند در تعیین استفاده از این فرصت نقشی اساسی داشته باشد: «مجموعه ای مسئولانه و منسجم از اقدامات ایالات متحده می تواند شناسی توافق...»

۳

بسته های ویژه اینترنتی برای بلاک های رهائشی و خانه های انفرادی

Info@afghanet.com +93 (0) 797 777 275

ادامه‌یادداشت‌روز

مردم گمان می‌کردند که آقای فدایی برای بازداشت علی‌پور نقشه کشیده است.

منابع محلی به روزنامه اطلاعات روز گفته‌اند که پس از آن‌که مردم برای روشن شدن هدف فرمانده پولیس ولایت میدان وردک به دیدن الله‌داد فدایی رفتند، گفت‌وگو میان دو طرف به نتیجه نرسید و در نتیجه تجمع اعتراضی مردم هدف شلیک پولیس قرار گرفت. ویدیوهای منتشر شده از محل تیراندازی و فرار مردم از ساختمان ولسوالی را نشان می‌دهد. براساس آمار منابع محلی، در این رویداد ۱۱ نفر کشته و بیش از ۲۵ نفر دیگر زخمی شده‌اند. ادعای باشندگان ولسوالی بهسود این است که قربانیان همه غیرنظامی اند. فراتر از این، شماری از باشندگان بهسود مدعی اند که الله داد فدایی شماری از معترضان را برای ساعت‌ها به گروگان گرفته و آنان را مورد خشونت قرار داده است. علاوه بر این، گفته شده است که او به مردم محل همچنان اجازه ن داده است تا زخمیان را برای تداوی انتقال دهند.

وزارت داخله افغانستان در آغاز گفت که افراد مسلح وابسته به علی‌پور یا پولیس درگیر شده و در نتیجه‌ی درگیری میان افراد مسلح مربوط به علی‌پور و نیروهای امنیتی «۹ تن از افراد مسلح علیپور کشته و ۷ تن آن‌ها» زخمی شدند و شماری از نیروهای امنیتی و پنج تن از مردم محل نیز زخمی شده‌اند. از آن پس تاکنون مقام‌های رسمی و پولیس در مورد چگونگی وقوع این رویداد معلومات نداده‌اند.

الله‌داد فدایی درحالی‌به بهسود رفته بود که ولسوالی جلریز در مسیر راه بهسود-امیان سال‌هاست محل کشتار غیرنظامیان و مسافران است. طالبان در مسیر میدان شهر بهسود در ولسوالی جلریز همه روزه ایست بازرسی دارند و گفته شده است که آقای فدایی خوداز مسیر ولایت دیگر به بهسود رفته است. حالا معترضان می‌گویند فرمانده پولیس میدان شهر به‌جای رفتن به بهسود یا تلاش برای بازداشت علیپور، وظیفه‌اش بود که نخست مسیر جلریز-بهسود را امن می‌ساخت.

الله‌داد فدایی خود تاکنون در برابر پرسش‌ها و رویدادی که در بهسود خلق کرده است، وضاحت نداده است.

نهادهای امنیتی و دفاعی افغانستان تنها موردی است که در نزد مردم افغانستان از احترام و حمایت ویژه‌ای برخوردارند. مردم افغانستان همواره در حمایت از نیروهای امنیتی و دفاعی ایستاده‌اند. اما در سال‌های اخیر عملکرد رهبران حکومت و نهادهای امنیتی در مواردی مردم را علیه نیروهای امنیتی و دفاعی قرار داده است. در بهار ۱۳۹۶ هنگامی که معترضان پس از وقوع یک انفجار خونین در کابل به خیابان رفتند، مسئولان امنیتی به پولیس دستور داده بودند تا معترضان را سرکوب کنند. در نتیجه‌ی شلیک مستقیم پولیس بر معترضان، ۵ معترض کشته و نزدیک به ۲۰ نفر دیگر زخمی شدند. در یک مورد دیگر وقتی نیروهای ویژه نظام‌الدین قیصاری، از فرماندهان محلی در شمال افغانستان و وابسته به مارشال عبدالرشید دوستم را بازداشت کردند، معترضان هفته‌ها در چندین ولایت تظاهرات کردند. در آن زمان گفته شده بود که قیصاری پس از بازداشت شکنجه شده است.

حالا رویداد بهسود در یک زمان به‌شدت حساس سیاسی رخ داده است. گفت‌وگوهای صلح با طالبان آینده‌ی ناروشنی را در برابر مردم افغانستان قرار داده و بحث حمایت از نظام و نهادهای امنیتی شدت گرفته است. در چنین وضعیتی وقتی مردم علیه نیروهای امنیتی قرار می‌گیرند، پرسش‌هایی مطرح شده است که رهبری حکومت افغانستان از نیروهای امنیتی و دفاعی افغانستان استفاده ابرازی می‌کند. از طرفی، تقابل مردم با نیروهای امنیتی پیامدهای تلخی را می‌تواند بر جای بگذارد.

هرچند حکومت هیأت حقیقت‌یاب را به بهسود روان کرده است و هیأت بررسی‌هایش را شروع کرده است اما با توجه به اتهام‌های طرح شده علیه فرمانده پولیس ولایت میدان وردک، نیاز است تا بررسی‌های شفاف، جدی و بی‌طرفانه انجام شود تا سلامت و ملامت شناسایی شود. حکومت افغانستان بایستی عاملان اصلی کشتار غیرنظامیان به دست پولیس را شناسایی و به نهادهای عدلی و قضایی معرفی کنند. عاملان رویداد هر کسی باشد، باید در برابر قانون تمکین کرده و به سزای اعمال خود برسد. خدشه‌دار کردن اعتبار نیروهای امنیتی و دفاعی افغانستان در نزد مردم نباید قابل بخشش و چشم‌پوشی باشد و حکومت نیز باید به پرسش‌های مردم پاسخ روشن بدهد. مردم آسیب‌پذیر ولسوالی‌های بهسود که از سوی گروه طالبان نیز محاصره‌اند و در مسیر راه جلریز نیز روزگار خوش ندارند، وقتی از سوی پولیس کشته می‌شوند، دیگر به کجا تکیه کنند و به کدام حکومت و نظام امید داشته باشند؟ برای یافتن پاسخ به این سوال و سوال‌های بسیار دیگر نیاز است تحقیقات جدی، بی‌طرفانه و مسلکی انجام و نتیجه‌ی آن در زودترین فرصت ممکن با مردم شریک شود.

اطلاعات روز: عبدالله عبدالله، رییس شورای عالی مصالحه‌ی ملی می‌گوید که گروه طالبان با بهانه‌تراشی‌های ناموجه و دلایل و انگیزه‌های نامعقول باعث تأخیر در آغاز مذاکرات شده است.

در اعلامیه‌ای که دیروز (جمعه، ۱۷ دلو) از سوی شورای عالی مصالحه‌ی ملی منتشر شده، به نقل از آقای عبدالله آمده است که طالبان به‌جای بحث و مذاکره روی قضایای اصلی، پایان جنگ، خشونت و مسلمان‌کشی و کاهش درد و آلام مردم، مشغول سفرها و بحث‌های حاشیه‌ای است و جنگ‌جویان این گروه همچنان به جنگ و خشونت علیه مردم افغانستان ادامه می‌دهند.

عبدالله ادعای شماری از اعضای هیأت مذاکره‌کننده‌ی گروه طالبان را که گفته بودند هیأت دولت افغانستان صلاحیت مذاکره ندارد، رد کرده است.

او گفته است: «هیأت جمهوری اسلامی افغانستان با صلاحیت کامل در دوحه حضور دارد و می‌تواند در تمام قضایا و محورهایی که

میان دو طرف بعد از نهایی شدن طرز‌العمل و وقفه دور اول تبادل‌ه گردید، با اختیار و صلاحیت کامل وارد مذاکره گردد.»

عبدالله تأکید کرده است که در جریان اقامت هیأت مذاکره‌کننده‌ی جمهوری اسلامی افغانستان در کابل، رهنمودهای مشخص و صلاحیت‌های کافی برای این هیأت از سوی کمیته‌ی رهبری شورای عالی مصالحه‌ی ملی که از کلیت جمهوری اسلامی افغانستان نمایندگی می‌کند، ارائه و واگذار شده است. به گفته‌ی او، هیأت مذاکره‌کننده‌ی جمهوری اسلامی افغانستان براساس توافق قبلی و در تاریخ تعیین‌شده برای آغاز دور دوم مذاکرات به دوحه برگشته است.

رییس شورای عالی مصالحه‌ی ملی در عین حال گفته است که هیأت مذاکره‌کننده‌ی جمهوری اسلامی افغانستان از کثرت و تنوع نظام جمهوری نمایندگی می‌کند و از حمایت کامل شورای عالی مصالحه‌ی ملی، نظام جمهوری، رهبران سیاسی و مردم افغانستان برخوردار است.

رییس شورای عالی مصالحه‌ی ملی:

بهانه‌تراشی‌های ناموجه و دلایل نامعقول طالبان سبب تأخیر در آغاز مذاکرات شده است

از مذاکره می‌توانند به مشکل افغانستان پایان ببخشند، با استناد به شواهد تاریخی، راه اشتباهی را در پیش گرفته‌اند.

این درحالی است که هیأت‌های مذاکره‌کننده‌ی جمهوری اسلامی افغانستان و گروه طالبان از چند مدت به این طرف هیچ نشست رسمی نداشته‌اند. از تاریخ شانزدهم جدی که دور دوم مذاکرات آغاز شد، تا کنون دو طرف تنها سه نشست رسمی داشته‌اند.

اعضای هیأت مذاکره‌کننده‌ی جمهوری اسلامی افغانستان، هیأت طالبان را به فرار از میز مذاکره متهم کرده و گفته‌اند که آنها [طالبان] میز مذاکره را ترک کرده و تمایل به مذاکره ندارند.

در مقابل، شیرمحمدعباس استانکزی، معاون سیاسی دفتر طالبان در قطر و عضو هیأت مذاکره‌کننده‌ی این گروه در جریان سفرش به مسکو گفته است که هیأت مذاکره‌کننده‌ی دولت صلاحیت کامل برای مذاکره را ندارد. این ادعا قبلا از سوی هیأت مذاکره‌کننده‌ی دولت نیز رد شده بود.

شفاخانه کووید۱۹ ولایت غور آتش گرفت

رییس صحت عامه غور گفت که بررسی‌ها در مورد میزان خسارات وارده بر شفاخانه کووید۱۹ آغاز شده است.

براساس معلومات وزارت صحت عامه، از نخستین روز شیوع ویروس کرونا تا کنون، در ولایت غور بیش از ۶۶۰ نفر به کرونا مبتلا شده‌اند که از این میان، بیش از ۵۶۰ نفر بهبود یافته و نزدیک به ۲۰ نفر دیگر جان داده‌اند.

غور از جمله ولایت‌های دورافتاده در زون غرب افغانستان است. بخشی از نفوس این ولایت به خدمات صحنی معیاری دسترسی ندارند.

وزیر خارجه‌ی امریکا با زلی خلیل‌زاد در مورد صلح افغانستان صحبت کرد

و سیاست دولت جدید امریکا در قبال افغانستان روشن شود.

از سوی هم، دولت جدید امریکا گفته است که در حال بررسی توافق‌نامه‌ی دوحه است تا اطمینان یابد که طالبان به تعهداتش عمل کرده است یا خیر.

رییس‌جمهور اشرف غنی نیز ضمن استقبال از این تصمیم، گفته است که دولت بایدن پس از بررسی توافق‌نامه‌ی دوحه، با دولت افغانستان نیز مشورت می‌کند تا نقشه‌ی راه آینده میان دو کشور ترسیم شود.

عبدالله عبدالله از قطر و کشورهای تسهیل‌کننده‌ی مذاکرات صلح قدردانی کرده است. همزمان با این، او گفته است که قضیه‌ی افغانستان در گام نخست مربوط افغان‌ها می‌باشد و برای پایان دادن به «جنگ و برادرکشی» باید افغان‌ها باهم گفت‌وگو کنند او علاوه کرده است که فرصت استثنایی برای حل بحران کشور از طریق مذاکره و گفت‌وگو فراهم شده و اکنون وظیفه‌ی دولت و طالبان است که از این فرصت برای پایان جنگ استفاده کنند. او همچنان گفته است که اکنون اجماع منطقه‌ای و بین‌المللی برای پایان دادن به جنگ، تأمین صلح، گشودن فصل جدیدی از همکاری‌های منطقه‌ای و بین‌المللی و شکل‌گیری یک افغانستان آزاد، مستقل، صلح‌آمیز و دموکراتیک نیز به‌وجود آمده است.

عبدالله در ادامه هشدار داده است که اگر شماری به این باور باشند که از راه‌های غیر

روند مرور راهکار امریکا در افغانستان آگاه ساخته و با او در مورد تمرکز بر استراتژی مبتنی بر شرایط بحث کرده است.

به گفته‌ی خلیل‌زاد، این استراتژی صلح را در افغانستان به ارمغان می‌آورد، آینده‌ی پایدار را برای شهروندان افغانستان تضمین و از استفاده از خاک افغانستان برای تهدید امریکا و متحدانش نیز جلوگیری می‌کند.

زلمی خلیل‌زاد در زمان ریاست‌جمهوری دونالد ترامپ به‌حیث نماینده‌ی ویژه‌ی امریکا در امور صلح افغانستان تعیین شد. او پس از

۶۵ مریض جدید کووید۱۹ در افغانستان شناسایی شدند

براساس معلومات وزارت صحت عامه، در بیست‌وچهار ساعت گذشته یک مورد مرگ ناشی از کرونا در ولایت قندوز به ثبت رسیده است. شمار مجموعی فوتی‌های ناشی از مریضی کووید۱۹ در افغانستان تا دیروز به دوهزار و ۴۰۸ نفر رسیده است.

همچنان، در یک شبانه‌روز گذشته ۲۳ مریض کووید۱۹ در ولایت‌های کابل، قندهار، بلخ، تخار، بدخشان و خوست بهبود یافته‌اند. به این ترتیب، شمار بهبودیافتگان ویروس کرونا در کشور به ۴۸ هزار و ۱۸ نفر افزایش یافته است.

شورای ولایتی قندوز:

۱۶ نیروی امنیتی در حمله‌ی طالبان در خان‌آباد کشته شده‌اند

درگیری با نیروهای امنیتی کشته شده‌اند. گروه طالبان تا کنون در این باره اظهار نظر نکرده است.

ولایت قندوز در شمال‌شرق کشور موقعیت دارد. در بخش‌هایی از این ولایت ناامن، جنگ‌جویان گروه طالبان حضور و فعالیت گسترده‌ی تروریستی دارند.

چهار روز پیش نیز چهار سرباز پولیس در حمله‌ی جنگ‌جویان گروه طالبان در مربوطات شهر قندوز کشته و دو سرباز دیگر زخمی شده بودند.

چهار نفر در پی سقوط یک موتر به داخل آب در لغمان باختند

دولت‌زی افزود که این حادثه به دلیل بی‌احتیاطی راننده رخ داده است. کشت‌شدگان این حادثه همه مردان اند. به گفته‌ی او، فرد زخمی برای درمان به شفاخانه منتقل شده، اما وضعیت او وخیم گزارش شده است.

شاهراه کابل – جلال‌آباد یکی از شاهراه‌هایی است که در آن حادثات ترافیکی زیاد رخ می‌دهد.

مقام‌های محلی همواره دلیل این حادثات را بی‌احتیاطی رانندگان عنوان کرده‌اند، اما کم‌عرض بودن جاده‌ها نیز در موارد زیادی سبب وقوع حادثات ترافیکی می‌شود.

خبرهای داخلی

راهی برای صلح در افغانستان

موضوع‌های اساسی گزارش «گروه مطالعه افغانستان» چیست؟

میانجی‌گری شخص ثالث (ایده‌آل توسط سازمان ملل) را ارتقا بخشد و به‌عنوان بخشی از هر فرآیند انتخاب، کشورهای اصلی را به‌صورت دیپلماتیک درگیر کند. اگر بن‌بست در مذاکرات ادامه یابد و میانجی‌گری شخص ثالث توسط طرفین رد شود، ایالات متحده باید مزایا و هزینه‌های بالقوه نقش میانجی‌گری مستقیم‌تر ایالات متحده را در نظر بگیرد.

پنجم، ایالات متحده باید یک استراتژی منطقه‌ای روی دست بگیرد. افغانستان در درون منطقه‌ای مملو از رقابت و اعتماد به نفس پایین قرار دارد. این رقابت‌ها در طول حضور بیست ساله ما انجام شده است - همان‌طور که در طی دو دهه درگیری قبل از حضور ما رخ داد - و پیشرفت در امر دستیابی به ثبات در افغانستان را تضعیف می‌کند. با این حال، از آغاز روند صلح، احتمال خروج ایالات متحده یک اجماع منطقه‌ای شکننده اما واقعی در مورد افغانستان باثبات و بی‌طرف ایجاد کرده است که نه پناهاگی برای تروریستان است و نه دژخیم طالبان. ایالات متحده باید یک استراتژی دیپلماتیک را اتخاذ کند که به دنبال تحکیم این اجماع است، یعنی کشورهای منطقه را که می‌خواهند با استفاده از روابطشان با بازیگران افغان برای پیشبرد یک مذاکره موفق نقش داشته باشند، فهرست کند و به کشورهای منطقه اجازه دهد تا هزینه‌های حمایت و پایداری را به‌صورت عادلانه‌تری تقسیم کنند.

این مجموعه تلاش‌ها معمولاً به‌طور همزمان اجرا می‌شود. آن‌ها برای جلوگیری از آنچه در گذشته در افغانستان اتفاق افتاده است، جایی که اهداف متعدد و رقابتی با هماهنگی کافی اجرا نشده است، جلوگیری می‌کند. استراتژی ضد تروریسم ما اغلب با استراتژی ایجاد نهاد ما در تقابل قرار می‌گیرد و ارائه کمک ما غالباً اهداف نظامی و نه بشردوستانه داشته و باعث افزایش وفاداری نه، که سبب افزایش درگیری می‌شود. تمرکز بر یک هدف واحد بحث شده، پایدار و قابل قبول برای پایان‌دادن به درگیری، معیار مشخصی را ایجاد می‌کند که پیام‌ها، سیاست‌ها و اقدامات ما می‌تواند با آن هماهنگ شود.

مسیرهای جایگزین

گروه مطالعه سه مسیر دیگر را با جزئیات در نظر گرفت. اولین مورد این بود که در صورت شکست مذاکرات یا غیرقابل قبول بودن نتیجه، به دولت افغانستان متعهد بمانیم. در این مسیر، ایالات متحده همچنان به حفظ نیروها در افغانستان و حمایت از دولت افغانستان از طریق جنگ ادامه خواهد داد و احتمالاً کمک‌ها را نیز افزایش می‌دهد، تا فرصت برای گفت‌وگوهای معنادار، ترجیحاً با یک افغانستان قدرتمندتر، دوباره برقرار شود.

مورد دوم خروج مدیریت‌شده از افغانستان بود که تحت آن ایالات متحده نیروهای خود را کنار می‌کشد اما نسبت به نتیجه‌ی مذاکرات صلح در افغانستان بی‌تفاوت نیست. این کشور تلاش خواهد کرد تا از اهرم‌های غیرنظامی، از جمله دیپلماسی منطقه‌ای، برای تأمین هرچه بیشتر اهداف اعلام‌شده‌ی خود استفاده کند. این سناریو احتمالاً بالقوه صعود طالبان را می‌پذیرد و آن‌را تأمین می‌کند.

سناریوی سوم بدون توجه به شرایط موجود و اساساً بی‌تفاوت به نتیجه حاصل‌شده، خروج سریع نیروهای بود. هیچ یک از این سناریوها در این مرحله توصیه نشده بودند، اما همه آن‌ها با دقت توسط گروه مطالعه شده و می‌توانند در آینده تصویب شوند.

افغانستان، گروه مطالعه متقاعد شده است تا زمانی که ایالات متحده بدون در نظر گرفتن میزان پیشرفت در مذاکرات، اعلام کند که نیروهای خود را بیرون می‌کشد، مذاکرات موفق نخواهد شد. با توجه به بررسی این گروه از توافق‌نامه فبروری ۲۰۲۰ ایالات متحده با طالبان، و همچنین اظهارات متعدد علنی سفیر زلمی خلیل‌زاد و مایکل پمپئو، وزیر خارجه پیشین، خروج نهایی نیروهای امریکایی منوط به اقدامات طالبان است. درحالی‌که ایالات متحده تا امروز فراتر از تعهدات خود در زمینه خروج نیروها عمل کرده است، طالبان از تعهدات خود عقب مانده‌اند: آن‌ها نتوانسته‌اند تضمین خود را در مورد عدم همکاری «با گروه‌ها یا افرادی که امنیت ایالات متحده و متحدانش را تهدید می‌کنند» عملی کنند و «از جذب، آموزش و جمع‌آوری کمک مالی آن‌ها جلوگیری و میزبان آن‌ها نباشند». عمل‌نکردن به تعهد از سوی طالبان نشان می‌دهد که آن‌ها هنوز به راه‌حل مذاکره متعهد نشده‌اند. افزایش خشونت از سوی آن‌ها در سال ۲۰۲۰ این سوال را خلق می‌کند که آیا آن‌ها در عمل با توافق سیاسی با دولت افغانستان روبه‌رو خواهند شد یا خیر. گروه مطالعه معتقد است که خروج بیشتر نیروهای امریکا باید منوط به تمایل و ظرفیت نشان داده‌شده از سوی طالبان برای مهار گروه‌های تروریستی، کاهش خشونت طالبان علیه مردم افغانستان و پیشرفت واقعی به‌سوی سازش سیاسی و مصالحه باشد.

سوم، ایالات متحده باید تعهد خود را نسبت به دستگاه‌های موجود در دولت افغانستان و نیروهای دفاع ملی و امنیتی افغانستان روشن کند.

حمایت از افغانستان باید براساس پیش‌شرط تمویل‌کنندگان باشد که در کنفرانس ۲۰۲۰ ژنو با آن موافقت شده است. همچنین سهم دولت افغانستان در پیشرفت در مذاکرات صلح با طالبان مهم است. علاوه بر این، هر نظم سیاسی آینده حاصل از توافق باید منافع و حقوق دموکراتیک، سیاسی، انسانی و زنان را نه به‌عنوان تلاشی برای تحمیل ارزش‌های خود به افغانستان بلکه به‌دلیل تقویت و احترام به این حقوق برای تأمین صلح پایدار و انعکاس اراده مردم افغانستان، تأمین کند.

چهارم، ایالات متحده باید یک استراتژی دیپلماتیک فعال برای اطمینان از موفقیت در مذاکرات صلح انجام دهد.

ایالات متحده موقعیتی تأثیرگذار به‌عنوان بخشی از مذاکرات، بخشی تسهیل‌کننده و (گاهی) میانجی پنهان دارد. برای سرعت‌بخشیدن به پیشرفت در مذاکرات، ایالات متحده باید انتصاب یک

یکم، ایالات متحده باید وضعیت نهایی خود در افغانستان را روشن کند. و حالت نهایی باید به شرح زیر باشد: افغانستان یک کشور مستقل، دموکراتیک و با حاکمیت مقتدر، باثبات و دارای نیروهای امنیتی باشد که برای جلوگیری از حمله القاعده، داعش شاخه خراسان و سایر گروه‌های تروریستی به ایالات متحده و متحدان آن و مهار چالش‌های احتمالی دیگر برای امنیت ایالات متحده و متحدان و منافع‌شان، از جمله منافع مرتبط با تجارت غیرقانونی مواد مخدر و مهاجرت گسترده که متحدان ما و همسایگان افغانستان را تهدید می‌کند، عمل می‌کند.

افغانستان کشوری باشد که حاکمیت خود را بر مرزها و امور داخلی خود اعمال می‌کند و شرایطی را اداره می‌کند که منعکس‌کننده اراده مردمی و تعیین سرنوشت شهروندان افغانستان است و از طریق نهادهای غیرنظامی پاسخ‌گو، درگیری را به‌طور مسالمت‌آمیز مدیریت می‌کند. همین‌طور افغانستان باید کشوری باشد که از اقلیت‌ها، حقوق زنان، شخصیت دموکراتیک دولت و مطبوعات آزاد حمایت و محافظت می‌کند. افغانستان کشوری باشد که به تدریج کمتر از گذشته به کمک‌های بین‌المللی اتکا می‌کند، منبع بی‌ثباتی منطقه‌ای و منبع رقابت نیابتی منطقه‌ای نیست.

کشوری باشد که شهروندان آن اگر در طی چهل سال جنگ بسیار متحمل رنج شده‌اند، چشم‌انداز بهبود سال به سال در رفاه، امنیت و سعادت خود را دارند.

دوم، ایالات متحده باید صریحاً شرط خروج نهایی نیروهای خود را تقویت کند.

اگرچه با پذیرش گفت‌وگوهای جاری صلح به‌عنوان مبنایی بالقوه برای آینده

امکان مشارکت اجتماعی، دولت مبتنی بر نمایندگی و تحکیم حاکمیت قانون را فراهم می‌کند و این‌ها بهترین راهی است که در آن جامعه متنوع افغانستان می‌تواند در یک وضعیت پایدار زندگی کند. در مذاکراتی که جریان دارد، نمایندگان دولت افغانستان و طالبان باید بین جهان‌بینی‌های مختلف خود سازش‌های خلاقانه پیدا کنند: عدالت. یکی دیگر از منافع کلیدی ایالات متحده مربوط به منطقه کلان‌تر است. افغانستان با ثبات پتانسیل همکاری اقتصادی منطقه‌ای که ایجاد می‌کند، می‌تواند به نفع همه کشورهای منطقه باشد، و آسیای میانه پرانرژی را با آسیای جنوبی بدون انرژی پیوند دهد. به‌همین اعتبار، یک افغانستان ناپایدار با ادامه تجارت غیرقانونی مواد مخدر، جذب ایدئولوژی‌های افراطی و تشدید احتمال رقابت هند و پاکستان به‌عنوان دو قدرت مسلح هسته‌ای، کل منطقه بی‌ثبات می‌شود. تمرکز ایالات متحده بر افغانستان منافع ژئوپلیتیکی گسترده‌تری را که ایالات متحده در منطقه دارد، تحت تأثیر قرار داده است. یکی از اهداف بلندمدت توصیه‌های این گروه، هماهنگ‌کردن کردن تعهد ما در افغانستان در زمینه ملاحظات استراتژیک گسترده‌تر، به‌ویژه درباره چین، هند، ایران، پاکستان و روسیه است.

تلاش‌های ایالات متحده در افغانستان تعدادی از دوستان و متحدانش را نیز درگیر کرده است. پس از ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، هر عضو مانند متحدان دیرینه غیر ناتو، نیروها یا دارایی‌های دیگری را به افغانستان فرستاده است: «این روابط قبل از مداخله ما در افغانستان بود و ما پس از پایان این مداخله به آن‌ها نیاز خواهیم داشت. ادامه حضور بسیاری از متحدان و شرکا در افغانستان متکی به بستر تدارکاتی است که ما فراهم می‌کنیم. خروج یک‌طرفه که شامل مشاوره و توافق با آن‌ها نباشد اعتبار ما را به‌عنوان یک شریک تضعیف می‌کند.»

راهی جدید برای صلح

این گزارش راهی جدید رو به جلو را ارائه می‌دهد که مطابق با روند صلح جاری برای خروج ارتش ایالات متحده از درگیری‌های افغانستان است و منافع ایالات متحده را تأمین می‌کند. ایالات متحده مجبور شده است سخت تلاش کند تا دو طرف را به میز مذاکره بکشاند: «ما مجبور شده‌ایم به طالبان امتیاز بدهیم و مهم‌تر از همه، متحدین خود را در کابل تحت فشار قرار دهیم. اما این گفت‌وگوها آغاز شده و اگرچه کند است اما ادامه دارد.» مسیر جدید «گروه مطالعه برای صلح در افغانستان» مبتنی بر پنج توصیه اصلی به شرح زیر است:

فاطمه فرامرز
گزارشگر

راهی برای صلح در افغانستان عنوان گزارشی است که توسط «گروه مطالعه افغانستان» تهیه و از سوی انستیتیوت صلح ایالات متحده نشر شده است. گروه مطالعه افغانستان توسط کنگره ایالات متحده در دسامبر سال ۲۰۱۹ تأسیس شد تا روند صلح افغانستان و پیامدهای توافق صلح یا عدم دستیابی به توافق را درباره سیاست‌ها، منابع و تعهدات ایالات متحده در افغانستان را بررسی کند.

درگیری طولانی‌مدت افغانستان وارد مرحله جدید و به‌گونه‌ی بالقوه وارد مرحله نهایی شده است. این مرحله نهایی یک فرصت واقعی برای دستیابی به یک راه‌حل صلح‌آمیز است و ایالات متحده می‌تواند در تعیین استفاده از این فرصت نقشی اساسی داشته باشد: «مجموعه‌ای مسئولانه و منسجم از اقدامات ایالات متحده می‌تواند شانس توافق مسالمت‌آمیز را بعد از چهل سال درگیری، بسیار افزایش دهد. یک رویکرد عجولانه می‌تواند احتمال خرابی نظم در افغانستان و وخیم‌تر شدن این جنگ طولانی و غم‌انگیز را با پیامدهای منفی برای منطقه و تهدیدهای امنیتی و منافع ایالات متحده و متحدانش افزایش دهد.»

طبق این گزارش «امریکایی‌ها به‌طور کلی اتفاق نظر دارند که زمان پایان‌دادن به این جنگ فرا رسیده است. این دو دهه هزینه‌های سنگین جانی و مالی داشته است. درحالی‌که سطح تلفات نیروهای جنگی ایالات متحده به‌طرز چشمگیری کاهش یافته است، هر زندگی یک امریکایی دارای یونیفورم بسیار ارزشمند است و این زندگی‌ها هنوز در معرض خطر هستند و از دست می‌روند. اما خروج غیرمسئولانه نیروهای امریکایی احتمالاً به جنگ داخلی جدیدی در افغانستان منجر خواهد شد و این امر دعوت از احیای نیروهای ضد امریکا است. گروه‌های تروریستی که می‌توانند سرزمین ما را تهدید کنند و روایت پیروزی در برابر قدرتمندترین کشور جهان را فراهم کنند. حمایت از مذاکرات صلح به ایالات متحده این فرصت را می‌دهد تا از فداکاری‌های ایالات متحده بزرگداشت و منافع اصلی ایالات متحده احترام شود.»

موضوعات اساسی اولین گزارش گروه مطالعات افغانستان که جدیداً به نشر رسیده، به شرح زیر است:

منافع ملی ایالات متحده و افغانستان
ایالات متحده دارای منافع مهم ملی است که تحت تأثیر تحولات افغانستان قرار خواهد گرفت. مهم‌ترین منفعت شامل فعالیت‌های گروه‌های تروریستی به‌ویژه القاعده و دولت اسلامی شاخه خراسان است که همچنان در افغانستان فعال‌اند و می‌توانند امنیت ایالات متحده را تهدید کنند.

حضور مداوم نظامی ایالات متحده در کنار نیروهای امنیتی افغانستان، این گروه‌ها را مختل کرده و از حمله آن‌ها به ایالات متحده و منافع آن جلوگیری کرده است. خروج کامل نیروهای ایالات متحده از افغانستان این امکان را به‌وجود می‌آورد که تهدید دوباره به وجود بیاید. در درازمدت ایالات متحده یا باید یک نیروی ضدتروریسم در افغانستان را حفظ کند و یا اطمینان حاصل کند که سازوکارهای قابل تأیید دیگری نیز برای اطمینان از حضور طولانی‌مدت ایالات متحده در افغانستان منجر به دستاوردهایی شده است که حفظ آن‌ها به نفع ماست. اگرچه نهادهای افغانستان ناقص است، اما سازوکارهایی به‌کار رفته است که

طالبان قرار دارد. تسلط بر این معابر، طالبان را در انتقال جنگ‌جو، تجهیزات، مهمات، مواد مخدر و دیگر محموله‌های قاچاق عملاً مختار گذاشته است. براساس اطلاعات یک مقام امنیتی پیشین، ۹۶ درصد معادن و منابع طبیعی افغانستان یا در تصرف کامل طالبان قرار دارد یا این گروه در بدل دریافت درصدی مشخص، استخراج غیرقانونی این معادن و منابع طبیعی را به نیروهای بومی و محلی واگذار کرده است.

آنچه گفته آمد، فشرده‌ای بسیار گذرا از وضعیت جنگ و اوضاع امنیتی است که براساس چشم‌دیدهای مردم و تجربه‌ی روزمره‌ی عموم شهروندان است که صحت‌آزمایی آن به آسانی مقدور می‌شود. نه‌تنها هیچ برنامه‌ای برای غلبه‌ی نظامی بر طالبان و برگشت وضعیت وجود ندارد که در عمل، این توان و ظرفیت در ماشین جنگی و مدیریت سیاسی جنگ وجود ندارد. در برابر جنگ و حملات سماجت‌بار، کور، چاپک و بی‌رویه‌ی طالب، ماشین جنگ و مدیریت سیاسی جنگ در حکومت افغانستان درآمده است و در فساد، بازی سیاسی با امر امنیت، تلاش برای رعایت قوانین جنگ و ناتوانی تاکتیکی گیر کرده است. اگر حکومت افغانستان بتواند حتا وضعیت موجود را به‌لحاظ نظامی حفظ کند، یک موفقیت است.

اما درماندگی در جنگ، یک سوی وخامت اوضاع مملکت است. آنچه بیم‌ناک‌تر می‌نماید، وارفتگی سیاسی است که مخاطرات حوزه‌ی جمهوریت در برابر طالبان را افزایش داده است. با توجه به درماندگی در جبهات جنگ، قاعدتا نخستین ضرورتی که برای بهبود اوضاع باید روی دست گرفته شود، یک تلاش واقعی و فراگیر برای انسجام و یک‌پارچگی میان جناح‌های سیاسی متعلق به حوزه‌ی نظام جمهوری است. وضعیت سیاسی اما فراتر از درماندگی، به وارفتگی می‌ماند.

از چند ماه به این‌سو، جبهه‌گیری تندی میان دو قوه‌ی دولت در حال فرسایش نیروی سیاسی نظام جمهوری است. پارلمان افغانستان، حکومت را به بی‌اعتنایی به صلاحیت‌های قانونی این نهاد متهم می‌کند

درماندگی در جنگ، وارفتگی در سیاست

| خادم‌حسین کریمی |

مزارشریف و چند جاده‌ی کوتاه میان‌ولایتی دیگر در تصرف طالبان قرار دارد. به‌عنوان نمونه، با خروج از کابل و پس از عبور از میدان‌شهر که فاصله‌ی کوتاهی با پایتخت دارد، تا حوالی کوتل روضه در ورودی شهر غزنی، طالبان سلاطین جاده‌اند. با عبور از چند کیلومتر طول شاهراه که از شهر غزنی گذشته است، به استثنای چند بازار در مراکز ولسوالی‌های مقر، گیلان، شاه‌جوی و قلات، تا ورودی شهر قندهار، طالب حکم می‌راند.

در این مسیر، طالبان به صورت رسمی، از مردم مالیه‌ی ترانسپورت جمع‌آوری می‌کنند، مسیر اکمالات ارتش را می‌بندند، منسوبین دولتی و امنیتی را به گلوله می‌بندند و گلوگاه ترانسپورت، تجارت و اکمالات ارتش را کنترل می‌کنند.

در کنار تسلط بر بخش بزرگی از شاهراه‌ها، خط وسیعی از سرحدات کشور که معبر قاچاق مواد مخدر و عبور و مرور آزادانه‌ی جنگ‌جویان و شورشیان است، در کنترل

به اراضی بیشتر، نفوذ عملیاتی طالبان به قلمرو حکومت است. اگرچه طالبان در اراضی تحت تسلط حکومت حضور انبوه نظامی ندارد، اما شیخ ترسناک حملات این گروه بر مراکز دولتی و نظامی، حملات انتحاری، بمب‌های مقتاپیسی و ترورهای هدفمند، آرامش و امنیت را نه‌تنها از شهروندان کشور که حتا از مقامات و منسوبین دولتی نیز ربوده است. شهروندان در ترس و وحشت به‌سر می‌برند و تقریباً هیچ کسی احساس امنیت و اطمینان خاطر از زنده‌ماندن ندارد. مقامات حکومت در حفاظ محافظان پر تعداد، موت‌های زرهی و دیوارهای بتنی بلند و ضخیم، زندگی و رفت‌وآمد می‌کنند. علاوه بر وسعت قلمرو، کیفیت قلمروهای تحت تصرف نیز شاخص تعیین‌کننده‌تر دیگری است. طالبان بر بخش قابل توجهی از شاهراه‌ها به‌عنوان اراضی استراتژیک مسلط‌اند. شاهراه‌های کابل-قندهار، قندهار-هرات، کابل-بغلان، بغلان-قندوز، بغلان-

ولسوالی‌هاست. خارج از این جزیره‌هایی که حکومت بر آن مسلط است، قلمرو طالبان آغاز می‌شود. طالبان با جنگی سماجت‌بار و کلافه‌کننده، قدم به قدم و بلیست به بلیست به پیش تاخته‌اند. در بسیاری از ولایات از جمله غزنی، قندهار، زابل، ارزگان، هلمند، نیمروز، فراه، فاریاب، قندوز، بدخشان و چندین ولایت دیگر، تقسیم قلمرو میان حکومت و طالبان حتا ۵۰ به ۵۰ نیز نیست. شهر غزنی در محاصره است و به استثنای مرکز ولایت، حداکثر ۴ ولسوالی و مراکز چند ولسوالی، بیش از ۷۰ درصد ولایت در تصرف طالبان قرار دارد. در قندهار، طالبان حلقه‌ی محاصره را تا یک کیلومتری حوزه‌ی ۱۲ پولیس تنگ‌تر کرده‌اند. هلمند و زابل و فراه در جنوب و قندوز و فاریاب و بدخشان و بغلان در شمال سرنوشت مشابهی دارد. آنچه وضعیت جنگ را به نفع طالب وخیم‌تر کرده، علاوه بر پیش‌روی روزافزون این گروه

براساس روایت حکومت افغانستان از وضعیت جنگ، طالبان و دیگر گروه‌های تروریستی، جنگ را به نیروهای امنیتی ملی کشور باخته و به همین دلیل، با تاکتیک «جنگ‌های بزدلانه» روی آورده‌اند. مراد از این تعبیر، کشاندن جنگ به درون شهرها و روستاها با مابین‌گذاری، حملات انتحاری و ترورهای هدفمند است که بخش قابل توجه از تلفات آن غیرنظامیان هستند. حکومت افغانستان مدعی است که نیروهای امنیتی ملی افغانستان شجاعانه از تمامیت ارضی، نوامیس و امنیت مردم و نظام جمهوری اسلامی افغانستان دفاع کرده‌اند و طالبان اگر صلح نکنند، محکوم به «نابودی و سرکوب» هستند.

در شجاعت و ایثار نیروهای امنیتی ملی افغانستان تردیدی نیست. نیروهای امنیتی افغانستان با وصف آگاهی از فساد، عقبه‌ی فرماندهی متزلزل و نامطمئن در سطح رهبری جنگ، تحمل اختلاس در آب و غذا و مرمی و حتا اکرامیه‌ی جراحت و کشته‌شدن‌شان، دلاورانه جنگیده‌اند. اما این تمام ماجرا نیست.

دلاوری نیروهای امنیتی ملی افغانستان نمی‌تواند بر این واقعیت هویدا پرده اندازد که وضعیت جنگ اگر به نفع طالبان و گروه‌های شورشی و تروریستی دیگر نباشد، به نفع دولت افغانستان نیست. اگر از روایت‌های پرتکلف، عمدتاً غلوآمیز و گاه وارونه‌ی حکومت از وضعیت جنگ گذر کرده و به سراغ مردم و عینیت جاری در میادین جنگ برویم، تصویر واقعی که از وضعیت امنیتی به‌دست می‌آید، می‌تواند نامیدکننده و حتا ترسناک باشد.

یکی از شاخص‌ها که برتری طرف‌های یک جنگ را تعریف می‌کند، وسعت قلمرو است. از این منظر، حکومت افغانستان متأسفانه در جنگ بر سر کنترل قلمرو و اراضی اگر نگوئیم شکست خورده، دست‌کم در موضع درماندگی و ضعف قرار گرفته است. سهم حکومت از ۶۵۰ هزار کیلومتر مربع وسعت کشور، تسلط بر شهرها و مراکز ولایت، چند ولایت امن مرکزی به علاوه‌ی ولایت پنجشیر، درصدی ناچیزی از ولسوالی‌ها و محدوده‌ی کوچک و تنگ مراکز اکثر

(یک)

طرح حکومت موقت این‌روزها یکی از مباحث داغ محافل سیاسی است. برعلاوه رهبران گروه طالبان که بر کناررفتن رییس‌جمهور غنی از قدرت و روی‌کارآمدن یک حکومت جدید تأکید دارند، در کابل نیز برخی از چهره‌های سیاسی از جمله میررحمان رحمانی، رییس مجلس نمایندگان از طرح حکومت صلح یا موقت حمایت کرده است. آنچه از سخنان رییس مجلس نمایندگان پیدا بود، در مورد طرح حکومت صلح یا موقت میان امریکایی‌ها و طالبان گفت‌وگو صورت گرفته و برای ارزیابی پیامدها و واکنش‌های آن این طرح با بازیگران سیاسی در کابل نیز شریک شده است. این طرح که با عنوان‌های مختلف به‌عنوان گزینه بدیل برای حکومت فعلی مطرح می‌شود، همه یک مخرج مشترک دارند؛ این‌که رییس‌جمهور غنی در قدرت نباشد.

رییس‌جمهور غنی بارها به صراحت گفته است که او از قدرت کنار نخواهد رفت. بلکه تنها با برگزاری انتخابات قدرت را به جانشین منتخب‌اش تحویل خواهد داد. دیدگاه رییس‌جمهور غنی در مورد پروسه صلح با طالبان روشن است؛ این‌که صلح با طالبان را بر مبنای مدل صلح با گلبدین حکمتیار پیش ببرد. یعنی طالبان در مدل صلح غنی، بایستی در نظام سیاسی فعلی در قدرت شریک شوند و حکومت فعلی به ریاست آقای غنی همچنان برقرار باشد.

اما چرا توافق صلح با مدل غنی ممکن نیست؟ در گام نخست طالبان با رییس‌جمهور غنی صلح نمی‌کنند. طالبان در مجموع مخالف نظام کنونی و به‌طور خاص مخالف ماندن شخص رییس‌جمهور در قدرت هستند.

حکومت موقت تنها راه‌حل که هنوز زود است

| عباس عارفی |

ریاست قوه‌ی مجریه/حکومت، بر مبنای ماده ۶۰ قانون اساسی افغانستان، «رییس دولت جمهوری اسلامی افغانستان» نیز هست که مطابق به احکام قانون در عرصه‌های اجرایی، تقنینی و قضایی صلاحیت اعمال قدرت دارد. از سوی دیگر با توجه به ماهیت سیاست در افغانستان، ساختارهای سیاسی به شدت وابسته به افراد است و در صورت کناررفتن فرد از رأس یک اداره یا ساختارهای کلان سیاسی، در مجموع ساختار دچار تحول و دگرگونی می‌شود. با توجه به این مسأله، کناررفتن رییس‌جمهور غنی بر اثر خواست طالبان و فشارهای سیاسی از درون نظام جمهوری، قبل از این‌که دو هیأت مذاکره‌کننده به توافق صلح جامع دست یابند و آتش‌بس سرتاسری برقرار شود، نه‌تنها به معنای کناررفتن شخص غنی از قدرت نیست، بلکه کناررفتن نهاد ریاست‌جمهوری است.

در چنین شرایطی که گفت‌وگوهای صلح هیچ پیشرفتی نداشته است و گروه طالبان خشونت‌ها را شدت بخشیده و از سوی دیگر کشورهای حامی طالبان در حال یارگیری چهره‌های سیاسی داخل نظام به نفع طالبان هستند، کناررفتن غنی از قدرت بدون شک به فروپاشی تمامی ساختارهای سیاسی و نظام جمهوری می‌انجامد. یعنی قربانی کردن زودهنگام رییس‌جمهور غنی به هدف روی‌کارآوردن حکومت موقت با آن‌که اکثریت طرف‌های جنگ و صلح افغانستان از جمهوریت رییس‌جمهور غنی دل خوش ندارند، هزینه‌های سنگین در پی خواهد داشت.

آسیب‌های که از این رهگذر متصور است، به مراتب بیشتر از آن چیزی است که مخالفان رییس‌جمهور غنی فکر می‌کنند. یعنی در

غنی در ریاست شورای عالی مصالحه ملی، برخی از چهره‌های سیاسی و اعضای هیأت مذاکره‌کننده بارها به صراحت گفته‌اند که صلح نیاز به قربانی دارد و اولین قربانی این پروسه بدون شک رییس‌جمهور غنی خواهد بود. با این‌حال مسأله‌ی دیگری که مطرح است، قربانی کردن زودهنگام رییس‌جمهور غنی برای روی‌کارآمدن حکومت موقت است.

(دو)

اشرف غنی نه به‌عنوان یک شخص، بلکه به مثابه مقام عالی ریاست‌جمهوری افغانستان در جایگاه قانونی قرار دارد که در عین‌حال

که در کابل حضور دارند، نیز از جمهوریت رییس‌جمهور غنی دل خوش ندارند. یکه‌تازی حلقه ارگ ریاست‌جمهوری باعث شده است که نیروهای سیاسی درون نظام جمهوری نیز در شرایط کنونی دست از جمهوریت غنی بردارند و روی گزینه‌ی بدیل فکر کنند. اما تفاوت این بازی‌گران سیاسی با طالبان در این است که هیچ برنامه و گزینه‌ی بدیل ندارند. تنها با نفرت از غنی، در یک همسویی ناخواسته با طالبان قرار گرفته‌اند. بنابراین گفته می‌توانیم که رییس‌جمهور غنی در زمینه صلح تنه‌است. همان‌طوری‌که دکتر عبدالله عبدالله، شریک قدرت آقای

برعلاوه طالبان می‌دانند که صلح براساس مدل غنی و شریک‌شدن طالبان در قدرتی که در رأس آن اشرف غنی باشد، مشروعیت جنگ طالبان را در این سه دهه از بین می‌برد. در نتیجه ممکن است با شورش درونی مواجه شوند و نظامیان طالبان مسیر دیگری را در پیش بگیرند. بنابراین رهبران سیاسی طالبان تلاش دارند که بهانه‌ی برای صلح داشته باشند که در عین‌حال مشروعیت جنگ‌شان را نیز از بین نبرد. همین مسأله است که رهبران سیاسی طالبان همواره از تغییر نظام کنونی و اسلامی‌سازی دولت سخن می‌گویند. از سوی دیگر جریان‌ها و چهره‌های سیاسی

دشواری آموزش برای دختران «بام دنیا»

واجد روحانی

گزارشگر

بیشتر دختران ولسوالی واکان بدخشان از آموزش محرومند. طی دو دهه‌ی اخیر یک مکتب دخترانه نیز در این ولسوالی ساخته نشده است. دختران در این ولسوالی در مکتب پسرانه درس می‌خوانند. ولسوالی واکان به «بام دنیا» مشهور است و یکی از دورافتاده‌ترین و محروم‌ترین ولسوالی‌های افغانستان است. در این ولسوالی فقر و نداری جان مردم را می‌گیرد و نبود مکتب دخترانه فرصت آموزش را از بسیاری از دختران می‌ستاند.

آمنه آمو، ۲۵ سال دارد و یکی از ساکنان ولسوالی واکان بدخشان است. او برخلاف پنج خواهر بزرگ‌ترش که مکتب نرفتند، اجازه یافت که مکتب برود و با پسران در یک صنف درس بخواند. آموزش دختران در کنار پسران در مکاتب واکان، خالی از جنجال و دردسر برای دختران نیست. بسیاری از این دختران، قادر به پرسیدن مشکلاتشان در صنفها از استادان مرد نیستند. این دختر واکانی آموزش زیر یک سقف با پسران را دشوار می‌داند و مدعی است که هرازگاهی مورد تمسخر پسران قرار می‌گرفتند. به گفته‌ی او، برخی از خانواده‌ها در واکان برای دخترانشان اجازه نمی‌دهند که در کنار پسران مکتب بروند و به همین دلیل، این دختران تنها تا دوره ابتدایی اجازه درس خواندن دارند.

درس خواندن دختران در میان بستگان آمنه یک تابو بود؛ چرا که آنان اجازه درس را به دخترشان نمی‌دادند، اما آمنه، پدر و مادرش را راضی کرد تا اجازه بدهند که درس بخواند. بسیاری از مردم محل در روستای «خندود» ولسوالی واکان به جمعه‌خان، پدر آمنه توصیه می‌کردند که به جای درس، دخترش را خانه‌ی بختاش روان کند. آمنه خوش‌شانس بوده که حرف‌های بستگانش از سوی پدرش پذیرفته نشده است.

ساکنان واکان مدعی‌اند که برخی از دانش‌آموزان تا دو ساعت پیاده‌روی می‌کنند، تا به مکتب برسند، اما پیمودن مسافت طولانی برای یک دختران جنجال‌آفرین است

تحقق یک رویا

آمنه ۱۲ سال مکتب را با ۱۳ هم‌سنفی دخترش با مشکلات زیاد تمام کرد، اما فقط او با یک دختر به رویای بزرگ‌شان که رفتن به دانشگاه است، دست یافتند و دختران دیگر یا خانواده‌هایشان اجازه شرکت در آزمون کانتکور را برای‌شان نداده‌اند و یا ازدواج کردند.

ازدواج زبرسن دختران، یکی از چالش‌ها در راستای دوام آموزش شمرده می‌شود و در برخی مواقع خانواده‌ها در ولسوالی واکان، مانع آموزش دختران‌شان می‌شوند.

برای آمنه دور شدن از خانواده و رفتن به فیض‌آباد -مرکز ولایت بدخشان- برای ادامه تحصیل یک تجربه شیرین و آغاز فصل جدیدی از زندگی بود. این سفر برای ادامه تحصیل پیام واضح برای خانواده‌های واکانی و قرغیزی می‌رساند که مانع آموزش دختران‌شان نشوند.

آمنه آمو از رشته ادبیات از دانشگاه بدخشان در سال ۹۵ سند فراغت به‌دست آورده است. او امیدوار بود که به‌عنوان آموزگار زن در معارف واکان استخدام شود، تا دختران زادگاهش را آموزش دهد. در واکان استادان زن انگشت‌شمار است: «در واکان از چهار زن بیشتر معلم نیست. تا آدم پول و واسطه نداشته باشد، به حکومت استخدام نمی‌شود. من هر چه تلاش کردم، کار خوبی پیدا نکردم و از وقتی که از دانشگاه فارغ شدم، تا حالا خانه‌نشین‌ام.»

تبعیض در واکان

ساکنان واکان مدعی‌اند که حکومت مرکزی و حتا محلی طی دو دهه‌ی اخیر با تبعیض با آنان برخورد کرده است و بحث انکشاف متوازن از سطح شعارهای پوپولیستی و عوام‌فربانه بالاتر نرفته است. آموزش که یکی از ابتدایی‌ترین حقوق انسان‌ها است، در واکان به دشواری دانش‌آموزان به‌ویژه دختران فراموش می‌گردد.

بمباران محل اقامت نظام‌الدین قیصاری، خلاصه‌ی رویه‌ی سیاسی، سلیقه‌ای و حتا تبارگرایانه‌ی حکومت با حوزه‌های نظامی و اجتماعی ضد طالب است. در آخرین مورد، حکومت پس از دو تلاش نافرجام برای دستگیری عبدالغنی علی‌پور فرمانده نیروهای خیزش مردمی ولسوالی‌های بهسود میدان وردک موسوم به جبهه‌ی مقاومت، نیرویی به این ولسوالی اعزام کرد تا احتمالاً او را دستگیر یا در تنگنای نظامی قرار دهد. در وانفسای نظامی که حکومت در میادین جنگ با طالبان قرار دارد، چنین اقداماتی، شدت‌بخشیدن به استیصال نظامی در برابر دشمنی سمج، ویرانگر و متهور است.

در شرایطی مشابه به آنچه افغانستان با آن مواجه است، حکومت بر سر اقتدار، برای خلق اجماع در محور موضوع‌اش و جلب حمایت عمومی و فراگیر از روایت مدنظر، به کارزاری بزرگ و خستگی‌ناپذیر نیازمند است تا حمایت افکار عمومی را از نفس روایت سیاسی که در دست دارد، فراهم آورد. حکومت افغانستان، فارغ از این که موضع سیاسی‌اش در روند صلح چقدر برای افغانستان مطلوب است یا نیست، برای جلب حمایت از این موضع، به تاکتیک مضحک و خنده‌آوری روی آورده است. ارگ ریاست‌جمهوری با اعطای امتیازات سیاسی به افراد، جناح‌های کم‌نفوذ، تطمیع و معاملات فردی از خورجین بودجه‌ی ملی در پی تبلیغ و ایجاد حمایت سیاسی و اجتماعی از روایت‌اش است. پرسش این است که حکومت افغانستان به چند نفر می‌تواند «بست»، موتر زرهی، خرج دسترخوان، مشاوریت و معینیت و مانند آن اعطا کند تا یک چتر بزرگ سیاسی و اجتماعی در محور موضوع‌اش خلق کند؟ آنچه حکومت افغانستان انجام می‌دهد، مضحک است. روایتی که در بدل معامله‌ی بست دولتی، موتر زرهی و مشاوریت و مانند آن روی دست گرفته شود، راه به جایی نمی‌برد. نظام قانون اساسی افغانستان در میادین جنگ با درماندگی و در حوزه‌ی سیاست با وارفتگی مواجه است. حاصل جمع این دو مصیبت، فهم ترسناکی از اکنون و چشم‌انداز آینده به‌دست می‌دهد.

در صورت پذیرفتن طالبان این بهترین سناریو است. اما اکنون این سناریو محتمل نیست.

سناریوی دوم پیوستن جریان‌های بیرون از حکومت افغانستان و مخالفان شخص رییس‌جمهور غنی از جمله چهره‌های برجسته قومی-سیاسی به گروه طالبان است که حکومت را به سود طالبان سقوط دهد. در این صورت گروه طالبان به‌عنوان جریان اصلی دولت بیابند و به جریان‌های سیاسی بیرون از حکومت سهم بدهند تا پشت ارگ را خالی کنند. این بدترین سناریو است. در این صورت نظام و ساختارهای سیاسی فرومی‌پاشد و همه چیز باید از نو اسلامیزه‌ی و موافق تفکر طالبانی شود. البته این سناریو هم تا حدی ناممکن است. چرا که در این حد همسویی با طالبان وجود دارد و نه طالبان ظرفیت مدیریت قدرت را دارند.

سناریوی سوم این است که با حفظ نظام جمهوری و ساختارهای همچون پارلمان و نهادهای امنیتی، دو طرف روی طرح حکومت موقت به توافق برسند. اما حکومت موقت در شرایطی راه‌حل است که قبل از آن دو طرف از طریق ادامه گفت‌وگوها به توافق‌نامه جامعه صلح دست یابند که در آن روی چگونگی نظام سیاسی، مسأله انتخابی‌بودن رهبری حکومت آینده، حفظ حقوق زنان و اقلیت‌ها، خلع سلاح و سرنوشت نیروهای نظامی طالبان و در نهایت آتش‌بس سرتاسری به توافق کامل برسند. هر گاه دو طرف از طریق ادامه مذاکرات به توافق جامع صلح دست یافتند و مهم‌تر از آن آتش‌بس سرتاسری برقرار شد، آن‌زمان است که بحث حکومت موقت و کناررفتن رییس‌جمهور غنی از قدرت به‌موقع و مناسب با شرایط است که به نفع همه خواهد بود.

و بالعکس، حکومت در تلاش آن است تا با نفوذ در این نهاد، آن را به نهادی تحت فرمان قوه‌ی اجرایی تبدیل کند. حکومت از روایت نفی حکومت مؤقت و پیشبرد روند صلح در چارچوب و حدود قانون اساسی فعلی و نافذ سخن می‌گوید اما رییس مجلس، برپایی حکومت مؤقت در روند صلح را چاره‌ی افغانستان برای دستیابی به برقراری صلح و حفظ نظام تعریف می‌کند. حکومت سعی می‌کند با اعمال فشار بر نمایندگان مجلس از طریق برکناری وایستگان نمایندگان از نهادهای حکومتی و خلع آن‌ها از تدابیر امنیتی و حفاظتی، مجلس را وادار به کرنش کند. مجلس اما با ایجاد کمیته‌ی صلح، در پی آن است تا در موزات با ساختارهای حکومتی فعال در روند صلح، به فشار حکومت واکنش نشان دهد. در این رویارویی فرسایشی، ماجرا به حدی از ابتدال و وارفتگی رسیده است که حکومت با مصرف بودجه‌های اپراتیوی، تظاهرات‌ها و گردهمایی‌های اجاره‌ای و پولی برگزار می‌کند تا مشروعیت موضع اخیر رییس مجلس را به چالش بکشانند.

بخش بزرگی از جناح‌ها و قشر سیاسی کشور، سرگرم بررسی و چانه‌زنی برای طرح‌هایی نظیر حکومت مؤقت و عبوری است تا روند صلح کشور به پیش تازد. آن‌ها بی‌توجه به خطوط سرخ و تأکیدهای ارگ ریاست‌جمهوری مبنی بر نفی حکومت مؤقت، مقدمات سیاسی ورود به این فصل از روند صلح را آماده می‌کنند تا به‌زعم خود، در برقراری صلح در کشور، نقش رهبری و تعیین‌کننده داشته باشند.

با یک محاسبه‌ی گذرا از وضعیت جنگ در کشور، یکی از نخستین اولویت‌هایی که برای حکومت می‌توان تصور کرد، حمایت از جبهات و حوزه‌های ضد طالب و بستن اتحادی محکم و دوجانبه با این نیروهاست تا در موزات با نیروهای امنیتی ملی، در برابر طالب صف‌آرایی کند. برعکس این تصور، حکومت افغانستان در سال‌های اخیر، نه‌تنها از این ظرفیت‌های بالقوه‌ی نظامی علیه طالبان استفاده نکرده که بنا را بر سرکوب و تضعیف این حوزه‌ها گذاشته است. از مخاصمت مزمن با مارشال دوستم به‌عنوان یکی از بزرگ‌ترین فیگورهای ضد طالب تا

شرایطی که گفت‌وگوهای صلح متوقف شده و هیچ پیشرفتی نداشته است، پافشاری بر کناررفتن اشرف غنی از قدرت به معنای وادادن نظام است. چرا که برنامه‌ی وجود ندارد که پس از کناررفتن آقای غنی از قدرت، دوام نظام و ساختارهای نظام سیاسی را تضمین کند. چه کسی در رأس حکومت موقت قرار می‌گیرد؟ بر مبنای کدام قانون و با چه مکانیزم به‌عنوان رییس حکومت موقت انتخاب می‌شود؟ صلاحیت‌هایش در چه حد است؟ کدام قانون و کدام مرجع به رییس حکومت موقت صلاحیت تفویض می‌کند؟ این‌ها ابتدایی‌ترین پرسش‌های است که مطرح می‌شود، اما مسأله فزاینده‌ی این‌ها است. در آن صورت نظم سیاسی کاملاً از هم می‌پاشد. هیچ مرجع قانونی نمی‌ماند که بر مبنای مفاد قانون اساسی مسئولیت پاسداری از قانون اساسی، مدیریت قدرت و اداره نهادهای امنیتی را برعهده داشته باشد.

(سه)

راه‌حل چیست؟ تنها مسیر درست در شرایط کنونی ادامه گفت‌وگوهای صلح در دوحه است، البته با نظارت نهادها و جریان‌های مدنی و سیاسی مختلف که به مثابه گروه‌های فشار بر حکومت عمل کنند تا دخالت ارگ را در پروسه کم کند. در غیر این‌صورت بدون دسترسی هیأت‌های مذاکره‌کننده در طرف به توافق صلح، کناررفتن رییس‌جمهور غنی از قدرت نه‌تنها راه‌حل نیست، بلکه مقدمه‌ی فروپاشی نظام و ساختارهای سیاسی است.

سه سناریو برای پروسه صلح دوحه قابل پیش‌بینی است؛ اول این که طالبان به حکومت افغانستان با حفظ همه‌ی ساختارهای سیاسی، ارزش‌ها و دستاورهای این دو دهه است که

ساکنان واکان مدعی‌اند که حکومت مرکزی و حتا محلی طی دو دهه‌ی اخیر با تبعیض با آنان برخورد کرده است و بحث انکشاف متوازن از سطح شعارهای پوپولیستی و عوام‌فربانه بالاتر نرفته است. آموزش که یکی از ابتدایی‌ترین حقوق انسان‌ها است، در واکان به دشواری دانش‌آموزان به‌ویژه دختران فراموش می‌گردد.

همچنین سالانه شمار کمی از دختران از مکاتب واکان فارغ می‌شوند و به همین دلیل است که زنان تحصیل‌کرده در این ولسوالی کم است. واکانی‌ها شدیداً به مکتب دخترانه، استاد و داکتر زن نیاز دارند، تا قسمتی از گره مشکلات‌شان باز شود، اما حالا افق روشنی برای افزایش خدمات دولتی در واکان وجود ندارد. وضعیت آموزش در پامیر کوچک به تناسب پامیر بزرگ که قوم قرغیزی زندگی می‌کنند، رقت‌بارتر است و باشندگان واکان مدعی‌اند که بیشتر دختران قرغیزی از نعمت سواد محروم مانده‌اند.

آمار شورای انکشافی واکان نشان می‌دهد که در این ولسوالی ۲۳ هزار نفر از اقوام واکانی و قرغیزی زندگی می‌کنند و نفوس در ولسوالی واکان پراکنده است.

مسئولان در وزارت معارف کشور می‌گویند که در بخش‌های زیادی از واکان نفوس کم است و با کمتر از ۱۰ دانش‌آموز قادر به تشکیل صنف درسی نیستند و به همین دلیل دختران و پسران در واکان به گونه‌ی مشترک در یک صنف درس می‌خوانند.

این مسئولان تأکید دارند که توجه به ولسوالی‌های محروم حالا به یکی از اولویت‌های وزارت معارف مبدل شده است و آنان تلاش می‌کنند که امکانات کافی آموزشی معیاری برای دانش‌آموزان به‌ویژه دختران فراهم سازند.

پایین‌بودن کیفیت آموزش

بی‌سوادی در واکان به‌ویژه در میان زنان در بالاترین سطح قرار دارد. آمنه می‌گوید که هم اکنون شمار کمی از دختران فرصت آموزش پیدا می‌کنند. بیشتر دختران یا اجازه ندارند درس بخوانند و یا هم در سن پایین ازدواج می‌کنند: «وقتی من مکتب می‌رفتم، ۱۴ دختر در صنف بودیم، اما حالا در صنف‌ها دو تا سه دختر درس می‌خوانند. بی‌سوادی در واکان خیلی زیاد است و مکتب‌ها هم معیاری نیست.»

آمار وزارت معارف کشور نشان می‌دهد که در ولسوالی واکان بدخشان چهارهزار و ۴۹ تن به‌شمول یک‌هزار و ۷۹۸ دختر در ۱۷ مکتب مصروف آموزش هستند. اما ساکنان واکان به روزنامه اطلاعات روز می‌گویند که شمار کمی از دختران به مکتب می‌روند و کیفیت آموزش در پایین‌ترین سطح قرار دارد.

عبدالمجید دلجو، یکی از ساکنان ولسوالی واکان به روزنامه اطلاعات روز می‌گوید که طی دو دهه‌ی اخیر حکومت کمترین توجه در بخش رشد آموزش داشته و هنوز زمینه‌ی ساخت یک مکتب دخترانه در واکان فراهم نشده است. او حکومت را به اعمال تبعیض سیستماتیک در واکان در تمام بخش‌ها به‌ویژه آموزش متهم می‌کند: «کیفیت آموزش در مکاتب پایین است و این که دختر و یا پسر واکانی نتواند که به مکتب برود و درس بخواند، از این بدتر چی می‌تواند باشد؟ تا هنگامی که دختران و پسران واکانی و قرغیزی باسواد نشوند، مشکلات ما حل نمی‌شود.»

اما مسئولان در وزارت معارف کشور از ایجاد اصلاحات در ساختار معارف به هدف توزیع منابع به مناطق محروم خبر می‌دهند. نجیبه آرین، سخن‌گوی وزارت معارف کشور در صحبت با روزنامه اطلاعات روز می‌گوید: «منابع ولایتی را بیشتر از قبل می‌سازیم تا بتوانیم منابع را به‌صورت درست و دقیق که محرومیت بیشتر است، توزیع کنیم. ما در نظر داریم که استادان زن بیشتری و مکاتب دخترانه بیشتری تأسیس کنیم.»

د افغانستان اسلامي جمهوري دولت
دولت جمهوري اسلامي افغانستان

د کورنۍ، اوبو، کولواو مالدارۍ وزارت
وزارت زراعت، ابيباري و مالدارۍ

معينيت مالي و اداري
رياست تهيه و تداركات
بخش پروژه هاي بانک جهاني

پروژه اضطراري زراعتي و مصونيت غذايي

پروجکت نمبر P174748

گرنټ نمبر: TFOB3535/IDA Grant No. D7120/AF

اسم پروژه: شبکه آبياري هزارگي، جوي اسيا، جوي کج ولسوالي انجيل ولايت هرات.

اطلاعيه تصميم اعطاي قرارداد

بدینوسیله به تاسی از حکم شماره ۵.۷۸ طرز العمل تدارکات بانک جهانی و شرطنامه معیاری بانک جهانی قسمت اطلاعیه تصمیم اعطای قرارداد به اطلاع عموم رسانیده میشود، که ریاست تهیه و تدارکات وزارت زراعت، آبیاری و مالداري در نظر دارد، قرارداد پروژه شبکه آبیاری هزارگي، جوي اسيا، جوي کج ولسوالي انجيل ولايت هرات تحت شماره تشخيصه AF/MAIL/EAT-H037-38-H112-CW-RFB را به شرکت ساختمانی قلعه بست اچکزي و شرکت ساختمانی خدای نور بارک (JV) دارنده جواز نمبر های D-۲۴۴۷۳ و D-۰۴-۱۵، سرک پوهنتون، ناحیه سوم، شهر کابل، افغانستان به قیمت مجموعی مبلغ ۳۳,۸۵۱,۲۵۱.۸۰ (سی و سه میلیون و هشت صد و پنجاه و یک هزار و دو صد و پنجاه و یک اعشاریه هشتاد افغانی) اعطاء نماید. اشخاص حقیقی و حکمی که هر گونه اعتراض در زمینه داشته باشند، میتوانند درخواست خویش را از تاریخ نشر این اعلان الی ده (۱۰) روز کاری طور کتبی توأم با دلایل آن به ریاست تهیه و تدارکات وزارت زراعت، آبیاری و مالداري وفق احکام شماره ۵.۷۸ طرز العمل تدارکات بانک جهانی ارائه نمایند. این اطلاعیه به معنی عقد قرارداد نبوده و الی تکمیل میعاد فوق الذکر و طی مراحل قانونی بعدی، قرارداد منعقد نخواهد شد.

Notification of Intention to Award

Employer: Ministry of Agriculture, Irrigation and Live Stock (MAIL)

Project: Emergency Agriculture & Food Supply (EATS) Project

Contract title: Improvement Works for Rezashak, Rezeshak-e-Harazagi and Joe Asia Irrigation Scheme (Located at Rezeshak-e- Harazagi and Joe Asia Village, Enjil District, Herat Province & Joe-e-Kaj Irrigation Scheme (Located at Nawabad Village, Enjil District, Herat Province.

Country: Islamic Republic of Afghanistan

Loan No./Credit No./Grant No.: TFOB3535/IDA Grant No. D7120/AF

RFB No: AF/MAIL/EAT-H037-38-H112-CW-RFB

This Notification of Intention to Award (Notification) notifies you of our decision to award the above contract. The transmission of this Notification begins the Standstill Period. During the Standstill Period you may:

- Request a debriefing in relation to the evaluation of your Bid, and/or
- Submit a Procurement-related Complaint in relation to the decision to award the contract.

1. The successful Bidder

Name: Qalay Bošt Achikzai Construction Co & Khudai Noor Barak Construction (JV)
Address: University Road, District 3, Kabul, Afghanistan.
Contract price: 33,851,251.80 Afghanis

2. Other Bidders:

Name of Bidder	Bid price	Evaluated Bid price (if applicable)
Kavoshgaran Road and Construction company	34,346,923.00	34,366,923.00
Unique Wahaj Construction Company	38,291,264.00	38,291,306.00
Bakhtar Pairoz Construction Company	39,884,361.00	39,884,403.00
Idris Obaid Construction company and Yusuf Zia Construction & road Building Company Joint Venture	42,156,660.60	42,156,696.60
National Gold Construction company	45,722,292.00	45,722,333.35
Mirwais faizi Construction Company	50,885,107.00	50,885,165.00
Tariq United Construction and logistics company	90,282,320.75	90,232,320.75

3. Reason/s why your Bid was unsuccessful

The main reason for the non-responsive bidders are:

A) High Price.

4. How to request a debriefing?

DEADLINE: The deadline to request a debriefing expires at midnight on 16-Feb-2021 at 12:00 AM local time.

You may request a debriefing in relation to the results of the evaluation of your Bid. If you decide to request a debriefing your written request must be made within three (3) Business Days of receipt of this Notification of Intention to Award.

Provide the contract name, reference number, name of the Bidder, contact details; and address the request for debriefing as follows:

Attention: [Mohammadullah Sahil]

Title/position: [Procurement Director]

Agency: [Ministry of Agriculture, Irrigation and Live Stock]

Email address: mohammadullah.sahil@mail.gov.af

If your request for a debriefing is received within the 3 Business Days deadline, we will provide the debriefing within five (5) Business Days of receipt of your request. If we are unable to provide the debriefing within this period, the Standstill Period shall be extended by five (5) Business Days after the date that the debriefing is provided. If this happens, we will notify you and confirm the date that the extended Standstill Period will end.

The debriefing may be in writing, by phone, video conference call or in person. We shall promptly advise you in writing how the debriefing will take place and confirm the date and time.

If the deadline to request a debriefing has expired, you may still request a debriefing. In this case, we will provide the debriefing as soon as practicable, and normally no later than fifteen (15) Business Days from the date of publication of the Contract Award Notice.

5. How to make a complaint?

Period: Procurement-related Complaint challenging the decision to award shall be submitted by midnight, [16-Feb-2021] (12:00 AM).

Provide the contract name, reference number, name of the Bidder, contact details; and address the Procurement-related Complaint as follows:

Attention: [Mohammadullah Sahil]

Title/position: [Procurement Director]

Agency: [Ministry of Agriculture, Irrigation and Live Stock]

Email address: [mohammadullah.sahil@mail.gov.af]

At this point in the procurement process, you may submit a Procurement-related Complaint challenging the decision to award the contract. You do not need to have requested, or received, a debriefing before making this complaint. Your complaint must be submitted within the Standstill Period and received by us before the Standstill Period ends.

Further information:

For more information see the Procurement Regulations for IPF Borrowers (Procurement Regulations)[<https://policies.worldbank.org/sites/ppf3/PPFDocuments/Forms/DispPage.aspx?docid=4005>] (Annex III). You should read these provisions before preparing and submitting your complaint. In addition, the World Bank's Guidance "How to make a Procurement-related Complaint" [<http://www.worldbank.org/en/projects-operations/products-and-services/brief/procurement-new-framework#framework>] provides a useful explanation of the process, as well as a sample letter of complaint.

In summary, there are four essential requirements:

You must be an 'interested party'. In this case, that means a Bidder who submitted a Bid in this bidding process and is the recipient of a Notification of Intention to Award.

The complaint can only challenge the decision to award the contract.

You must submit the complaint within the period stated above.

You must include, in your complaint, all the information required by the Procurement Regulations (as described in Annex III).

6. Standstill Period

DEADLINE: The Standstill Period is due to end at midnight on 16-Feb-2021 at 12:00AM (local time).

The Standstill Period lasts ten (10) Business Days after the date of transmission of this Notification of Intention to Award.

The Standstill Period may be extended as stated in Section 4 above.

د افغانستان اسلامي جمهوري دولت
دولت جمهوري اسلامي افغانستان
د کورنۍ، اوبو لگولو او مالدارۍ وزارت
وزارت زراعت، آبياري و مالدارۍ
معينيت مالي و اداري
رياست تهيه و تدارکات
بخش پروژه های بانک جهانی

پروژه اضطراري زراعتي و مصونيت غذايي

پروجکت نمبر P174748

گرنټ نمبر: TFOB3535/IDA Grant No. D7120/AF

اسم پروژه: شبکه آبياري غونجان و پوشان، قريه غونجان و پوشان ولسوالي غوريان ولايت هرات.

اطلاعيه تصميم اعطاي قرارداد

بدينوسيله به تاسي از حکم شماره ۵.۷۸ طرز العمل تدارکات بانک جهانی و شرطنامه معياري بانک جهانی قسمت اطلاعيه تصميم اعطاي قرارداد به اطلاع عموم رسانيده ميشود، که رياست تهيه و تدارکات وزارت زراعت، آبياري و مالداري در نظر دارد، قرارداد پروژه شبکه آبياري غونجان و پوشان، قريه غونجان و پوشان ولسوالي غوريان ولايت هرات تحت شماره تشخصيه AF/MAIL/EAT-H070-H071-CW-RFB را به شرکت ساختماني آدریس عبید دارنده جواز نمبر های D-۲۴۱۲۸، شیرپور عقب مجید مال، شهر کابل، افغانستان به قیمت مجموعی مبلغ ۳۱,۵۹۹,۹۳۵.۴۰ (سی و یک میلیون و پنج صد و نود و نو هزار و نو صد و سی و پنج اعشاریه چهل افغانی) اعطاء نماید. اشخاص حقیقی و حکمی که هر گونه اعتراض در زمینه داشته باشند، میتوانند درخواست خویش را از تاریخ نشر این اعلان الی ده (۱۰) روز کاری طور کتبی توأم با دلایل آن به ریاست تهيه و تدارکات وزارت زراعت، آبياري و مالداري وفق احکام شماره ۵.۷۸ طرز العمل تدارکات بانک جهانی ارائه نمایند. این اطلاعيه به معنی عقد قرارداد نبوده و الی تکمیل معیاد فوق الذکر و طی مراحل قانونی بعدی، قرارداد منعقد نخواهد شد.

Notification of Intention to Award

Employer: Ministry of Agriculture, Irrigation and Live Stock (MAIL)

Project: Emergency Agriculture & Food Supply (EATS) Project

Contract title: Improvement Works of Ghonjan Irrigation Scheme & Poshan Irrigation Scheme for Ghonjan and Poshan Village, Ghoryan District, Herat Province.

Country: Islamic Republic of Afghanistan

Loan No./Credit No./Grant No.: TFOB3535/IDA Grant No. D7120/AF

RFB No: AF/MAIL/EAT-H070-H071-CW-RFB

This Notification of Intention to Award (Notification) notifies you of our decision to award the above contract. The transmission of this Notification begins the Standstill Period. During the Standstill Period you may:

- Request a debriefing in relation to the evaluation of your Bid, and/or
- Submit a Procurement-related Complaint in relation to the decision to award the contract.

1. The successful Bidder

NAME:	IDREES OBAID CONSTRUCTION COMPANY
ADDRESS:	SHIRPOOR, BEHIND MAJID MALL, KABUL, AFGHANISTAN.
CONTRACT PRICE:	31,599,935.40 AFGHANIS

2. Other Bidders:

Name of Bidder	Bid price	Evaluated Bid price (if applicable)
Yusuf Zia Construction Company	29,990,213.00	29,989,928.00
Bakhtar Pairoz Construction Company	31,975,084.50	31,975,142.50
Qala-e-Bošt Achikzai construction company and Khudainoor Barak Construction Company (JV)	32,940,643.00	32,940,684.35
Unique wahaj Construction Company	33,236,017.70	33,256,017.70
Dawrani Construction and Road Building Company	35,531,025.00	35,530,982.50
Rayan Sadat Construction Company	36,239,407.00	36,239,449.00
National Gold Construction company	39,801,223.55	39,801,119.80
Acent Afghanistan Group of Companies	44,919,280.50	44,659,204.50
Mirwais faizi Construction Company	44,907,543.50	44,907,575.50

3. Reason/s why your Bid was unsuccessful

The main reason for the non-responsive bidders are:

A) The Yusuf Zia Construction Company has similar contract with Food and Agriculture Organization (FAO). For the total amount of USD 275,113.62 equaling to AFN (21,183,748.74) which does not comply the BDS requirement.

B) High Price.

4. How to request a debriefing?

DEADLINE: The deadline to request a debriefing expires at midnight on 16-Feb-2021 at 12:00 AM local time.

You may request a debriefing in relation to the results of the evaluation of your Bid. If you decide to request a debriefing your written request must be made within three (3) Business Days of receipt of this Notification of Intention to Award.

Provide the contract name, reference number, name of the Bidder, contact details; and address the request for debriefing as follows:

Attention: [Mohammadullah Sahil]

Title/position: [Procurement Director]

Agency: [Ministry of Agriculture, Irrigation and Live Stock]

Email address: mohammadullah.sahil@mail.gov.af

If your request for a debriefing is received within the 3 Business Days deadline, we will provide the debriefing within five (5) Business Days of receipt of your request. If we are unable to provide the debriefing within this period, the Standstill Period shall be extended by five (5) Business Days after the date that the debriefing is provided. If this happens, we will notify you and confirm the date that the extended Standstill Period will end.

The debriefing may be in writing, by phone, video conference call or in person. We shall promptly advise you in writing how the debriefing will take place and confirm the date and time. If the deadline to request a debriefing has expired, you may still request a debriefing. In this case, we will provide the debriefing as soon as practicable, and normally no later than fifteen (15) Business Days from the date of publication of the Contract Award Notice.

5. How to make a complaint?

Period: Procurement-related Complaint challenging the decision to award shall be submitted by midnight, [16-Feb-2021] (12:00 AM).

Provide the contract name, reference number, name of the Bidder, contact details; and address the Procurement-related Complaint as follows:

Attention: [Mohammadullah Sahil]

Title/position: [Procurement Director]

Agency: [Ministry of Agriculture, Irrigation and Live Stock]

Email address: [mohammadullah.sahil@mail.gov.af]

At this point in the procurement process, you may submit a Procurement-related Complaint challenging the decision to award the contract. You do not need to have requested, or received, a debriefing before making this complaint. Your complaint must be submitted within the Standstill Period and received by us before the Standstill Period ends.

Further information:

For more information see the Procurement Regulations for IPF Borrowers (Procurement Regulations) [https://policies.worldbank.org/sites/ppf3/PPFDocuments/Forms/DispPage.aspx?docid=4005] (Annex III). You should read these provisions before preparing and submitting your complaint. In addition, the World Bank's Guidance "How to make a Procurement-related Complaint" [http://www.worldbank.org/en/projects-operations/products-and-services/brief/procurement-new-framework#framework] provides a useful explanation of the process, as well as a sample letter of complaint.

In summary, there are four essential requirements:

You must be an 'interested party'. In this case, that means a Bidder who submitted a Bid in this bidding process and is the recipient of a Notification of Intention to Award.

The complaint can only challenge the decision to award the contract.

You must submit the complaint within the period stated above.

You must include, in your complaint, all the information required by the Procurement Regulations (as described in Annex III).

6. Standstill Period

DEADLINE: The Standstill Period is due to end at midnight on 16-Feb-2021 at 12:00AM (local time).

The Standstill Period lasts ten (10) Business Days after the date of transmission of this Notification of Intention to Award.

The Standstill Period may be extended as stated in Section 4 above.

تقابل دولت با علی پور

چرا مشروعیت علی پور نزد مردم بیشتر از دولت است؟

حسین علی کریمی

است، بسیاری از جوامع با گسترش نابرابری، فقر و فاصله طبقاتی دست‌وپنجه نرم می‌کنند. شمار زیادی از مردم، همچنان از ساده‌ترین حقوق شهروندی خود فاصله دارند. آنچه که توضیح داده شد بیشتر معطوف به تعریف مدرن از مفهوم دولت بود. اگر فرض کنیم که ما با دولت مدرن فاصله زیادی داریم، با این وجود نیز می‌توان بر مبنای آنچه که قانون اساسی افغانستان تعریف کرده است، انتظاراتی از دولت داشت که دولت نیز در مقام عمل، مکلف به اعمال آنان است. ارائه خدمات، رشد متوازن، ایجاد امنیت نسبی، عدم تبعیض، گسترش رفاه متوازن، تأمین نیازهای اولیه و... مواردی هستند که حتی ضعیف‌ترین دولت‌ها نیز تلاش می‌کنند آنها را برای شهروندان خود به‌وجود بیاورند.

با توجه به آن که مردم محروم به‌سود در راستای ارزش‌های مردم‌سالاری و تعمیق دموکراسی و مشروعیت‌بخشی نهاد دولت در طول دو دهه‌ی گذشته از هیچ تلاشی فروگذار نکرده‌اند، این پرسش به‌وجود می‌آید که چرا آنان مستحق این محرومیت و بی‌توجهی باید باشند؟ چرا آن‌ها در این حد سزاوار نابرابری قرار گیرند که مجبور شوند برای تأمین حقوق اولیه‌شان به‌عنوان بخشی از شهروندان جامعه گزینه بدیلی را جایگزین نهاد دولت کنند؟ آیا از برآیند این بی‌توجهی و محرومیت نباید انتظار داشت که پدیده‌ی علی‌پور به‌وجود بیاید؟ علی‌پور محصول نقض آشکار قراردادهای اجتماعی توسط دولت، عمل نکردن به وعده‌های انتخاباتی مبنی بر خارج ساختن مردم مناطق مرکزی از زندان جغرافیایی، حل مسأله کوچی‌ها، تأمین امنیت مسیرها و توزیع ناعادلانه عدالت است. علی‌پور محصول ناتوانی دولت در تأمین نیازهای اولیه مردم منطقه به‌سود است. زمانی که دولت وظایف خود را در قبال شهروندانش به درستی انجام دهد، امنیت مردم را تأمین کند، حافظ جان و مال و عزت و کرامت شهروندانش باشد، وجود یک نیروی مسلح، غیرقانونی و نامشروع است. در چنین شرایطی، بعید به‌نظر می‌رسد که پدیده علی‌پور مجال به‌وجود آمدن بیابد. اما زمانی که دولت نخواهد یا قادر نباشد از جان و مال مردم دفاع کند، آیا مردم حق ندارند برای تأمین امنیت خود کاری کنند؟ واضح است که در خلای بی‌توجهی دولت و کارکردهای آن، مردم گزینه بدیل را جست‌وجو می‌کنند. علی‌پور محصول وضعیتی است که دولت، خود مسئول ایجاد آن است. نه علی‌پور نقشی در وضعیت به‌وجود آمده دارد و نه مردم عادی که خواهان تأمین عدالت و امنیت می‌باشند. بنابراین دولت به‌جای رفتارهای نابخردانه خود در مواجهه با علی‌پور که به‌نظر می‌رسد این قبیل رفتارها بیشتر او را تبدیل به یک قهرمان و چریک می‌کند، بهتر است فکری برای تأمین عدالت، امنیت و نیازهای اولیه مردم به‌سود انجام دهد.

وظایف دولت‌ها

نایف الروضان، پژوهشگر دانشگاه آکسفورد و رییس پروژه‌ی «ژئوپولیتیک و آینده‌ی جهان» در مرکز سیاست امنیتی ژنو می‌گوید: «دموکراسی، امری در حال تکامل است و باید به مرور زمان بهبود یابد.» اگر دولت‌ها به مرور زمان تغییر نکنند، به تدریج کمتر و کمتر می‌توانند به نیازهای مردم توجه کنند و شهروندان نیز ناراضی‌تر و از حقوق شهروندی‌شان محروم‌تر خواهند شد. الروضان می‌افزاید: «این موضوع نه از نظر اخلاقی پذیرفتنی است، نه از نظر اجتماعی.» ممکن است خطرناک هم باشد زیرا «این مردم دیر یا زود به شورش دست می‌زنند و در دسرهایی ایجاد می‌کنند، چون چیزی برای دست‌دادن ندارند.»

جف مولگان، رییس اجرایی بنیاد نوآوری نستا و از رؤسای «شورای آینده‌ی جهان در زمینه‌ی نوآوری و کارآفرینی» بر این باور است که این به آن معنا نیست که باید دولت را از بیخ و بن براندازیم. مولگان خاطر نشان می‌کند که هیچ جامعه‌ی بزرگی تاکنون بدون دولت، درست عمل نکرده است. در عین حال، نباید نظام‌های موجود را در هم بیکوبیم و کلا از نقطه‌ی صفر شروع کنیم. سودان جنوبی اخیراً به چنین کاری دست زده و از آن زمان، جوان‌ترین کشور شکست‌خورده‌ی جهان نام گرفته است. مولگان می‌گوید: «دولت نیز تقریباً مانند هر امر پیچیده‌ای در زندگی، به ظرفیت، دانش و توانمندی بستگی دارد - و رسیدن به این‌ها سال‌ها به طول می‌انجامد.»

علی پور؛ واقعیتی که دولت به‌وجود آورده است

به‌رغم تمام مزایایی که در نهاد دولت نهفته

بوده، علی‌پور در مسیر میدان‌وردک - بامیان به مسافرکشی مشغول بود. استاد ساکایی می‌گوید: علی‌پور در طول سال‌هایی که مشغول مسافرکشی بوده، شاهد جنایات فراوان طالبان، گروگان‌گیری و آدم‌ربایی در مسیر این جاده بوده است. بعد از این‌که دادخواهی مردم برای تأمین امنیت این مسیر نتیجه نداد و این مسیر به «دره مرگ» مبدل گشت، علی‌پور دست به اسلحه می‌برد و برای تأمین امنیت این مسیر، کمر همت می‌بندد.

مفهوم دولت

ما در عصر حاکمیت دولت‌ها زندگی می‌کنیم. دولت‌ها گذشته و آینده‌ی ما را کار کردها و سیاست‌هایشان رقم می‌زنند. با توجه به این‌که بشر در یک محیط اجتماعی درحال زیستن است، نمی‌توان ادامه حیات اجتماعی و تحقق ارزش‌های فردی و گروهی او را بدون نقش دولت تصور کرد. به تعبیر هانا آرنه: «جامعه‌پذیری انسان، نشانگر این واقعیت است که انسان‌ها نمی‌توانند به تنهایی زندگی کنند. زندگی آن‌ها از یک‌سو به‌دلیل ناتوانی‌شان در برآوردن نیازهای مادی و معنوی‌شان و از سوی دیگر به‌دلیل برخورداری‌شان از نیروهای فاهمه به یکدیگر وابسته کرده است. انسان از گذار جامعه‌پذیری نه‌تنها برهاس از تنهایی غلبه می‌کند، بلکه ویژگی‌های انسانی خود، نظیر ذهن و زبان را نیز که خارج از چارچوب جامعه کارکردی نخواهند داشت، اعتلا می‌بخشد.»

مهدی بالوی در رساله دولت حق‌بنیادش بر این باور است که دولت یکی از موضوعات اصلی و رایج فلسفه سیاسی، جامعه‌شناسی سیاسی، حقوق و... در کشورهای نسبتاً پیشرفته دنیا است. در پاسخ به این پرسش که دولت چیست؟ او بر این باور است که

پاسخ به این پرسش که چرا مشروعیت یک فرمانده محلی به‌نام علی‌پور، مهم‌تر از نقش دولت برای مردم است به کارکردهای دولت در ارائه خدمات، تأمین امنیت و ثبات، توزیع عادلانه قدرت و ثروت به مردم برمی‌گردد. مردم به‌سود سال‌هاست که به استفاده نامشروع کوچی‌ها از مزارع و کشتزارهای‌شان در فصول بهار و تابستان معترض‌اند. آن‌هم کوچی‌هایی که تا دندان مسلح پا به مزارع و خانه‌های مردم می‌گذارند. مسأله دیگری که مردم این منطقه در طول سال‌ها از آن رنج برده‌اند و هنوز هم می‌برند، ناامنی، گروگان‌گیری، کشتار مردم بی‌گناه و اختطاف مردم عادی توسط طالبان و شبه‌نظامیان وابسته به آنان است.

مردم به‌سود در طول دو دهه دموکراسی و شکل‌گیری دولت به مفهوم تازه آن در افغانستان، هزینه‌های زیادی برای دموکراسی، نظام و تعمیق ارزش‌های مردم‌سالاری پرداخت کردند. با وجود ناامنی‌ها و خدمات ضعیف دولت برای توسعه جامعه‌شان در انتخابات‌های برگزار شده با شور و هیجان به پای صندوق‌های رأی رفتند و از نظام و دموکراسی نوپای افغانی حمایت کردند. در هر دوره ریاست‌جمهوری آن‌ها مشکلات و رنج‌های‌شان را به شیوه‌ها و مکانیزم‌های قانونی و مدنی مطالبه می‌کردند. اما نه مسیر ترددشان امن شده، نه از آدم‌ربایی و اختطاف طالبان کاسته شد و نه از هجوم سالانه کوچی‌ها به مزارع و کشتزارهای‌شان.

در حادثه اخیر به‌سود، طبق آمارهای رسمی، ۱۱ نفر در درگیری‌هایی که در این ولسوالی روی داده، کشته شده‌اند. همچنین تعداد زیادی زخمی شده‌اند. فاجعه‌ای که به‌نظر می‌رسد، نیروهای دولتی در آن نقش اساسی دارند. سخن‌گوی وزارت داخله می‌گوید که نیروهای قومندان علی‌پور مانع از این می‌شوند که آن‌ها کار خودشان را برای تأمین امنیت انجام دهند.

علی پور کیست؟

برای این‌که بتوانیم آنچه را که در به‌سود اتفاق افتاده به‌درستی تحلیل کنیم، باید بدانیم علی‌پور کیست. کسی که ظاهراً تمامی اتفاقات افتاده در به‌سود به او ختم می‌شود. علی‌پور کسی است که تجربه نظامی‌گری در زمان جنگ‌های داخلی در قالب احزاب جهادی را داشته است. اما بعد از روی کار آمدن دولت پسا‌بن در افغانستان و شروع برنامه خلع سلاح عمومی او جزء اولین کسانی بوده که به این برنامه می‌پیوندند و سلاح‌های خویش را تسلیم می‌کند و یک زندگی عادی را پیش می‌گیرد. به روایت محمدیونس طغیان ساکایی، استاد دانشگاه در کابل، علی‌پور قبل از اینکه نام و نشانی به‌دست آورد و به «فرمانده شمشیر» مشهور شود، راننده یک موتر تونس بود؛ راننده‌ای که عمده‌ترین دغدغه‌اش آوردن یک لقمه نان حلال سر دسترخوان خانواده‌اش

- صاحب امتیاز و مدیرمسئول: ذکی دریابی
- سردبیر چاپی: م. علی جاوید مالکی
- سردبیر آنلاین: الیاس نواندیش
- گزارش‌گران و خبرنگاران: ایوب‌زلمک‌نژاد، جلیل رونق، خادم‌حسین کریمی، سهراب سروش، عابد شایگان، عبدالواحد حیدری، عصمت‌الله سروش، لطف‌علی سلطانی، لیاقت لایق، هادی خوشنویس و واجد روحانی
- مترجم: جلیل پژواک
- ویراستار: شیر مهربار
- صفحه‌آرا: رضا مظفری
- ارتباطات و روابط عمومی: محمدحسین جویا
- ایمیل: dailytilaatroz@gmail.com
- آدرس: کابل، کارته‌سه

zaki.daryabi2@gmail.com شماره تماس: ۰۷۰۲۲۷۷۵۰۶

mjoya.dailytilaatroz@gmail.com شماره تماس: ۰۷۶۷۴۳۰۵۷۷۷ - ۰۷۶۷۱۵۲۰۱۲

توزیع: کانون فرهنگی زنگ صبح ۰۷۴۴۰۲۱۹۵۲

شماره تماس: ۰۷۲۹۱۱۹۵۵۱ - ۰۲۰۲۵۰۱۸۷